

Вірші

Анатолій Крат

Анатолій Крат

*

помираю
у кожній квітці

помираю
у кожній хвилині

помираю
сам у собі

може
тому і живу

*

іду
оминаючи

кожну стеблину
трави

на якій
писано

історію
мого роду

пам'ятай

кожен біль
поза межами
витривалості

перетворює камінь
на квітку

*

перекотиполем
мчатиме за тобою
степ

перепинятимуть
на грузькому шляху
половецькі баби

душитиме спогадом
євшан-зілля

а коли вгрузнеш
у землю
по самі очі

спалахне всесвіт

свічкою
материнки

*

і якщо
ув останню хвилину
життя

доведеться
заплющити очі

все одно
під важкими повіками

склітиме
Україна

чи може бути
для тебе ріднішою
інша земля

ніж та
у котрій тебе
поховають

як же так
діти бавляться
в сонячному промінні

а мене вже
немає

як же так
молодята цілються
безсоромно

а мене вже
немає

як же так
старенькі прошкують
стежиною

а мене вже
немає

бо усе відтепер
не для мене

як же це так

живу
вгрузаючи в землю

по пояс
по груди по очі

а від того
могили наших батьків

по цей бік
мовчання

по той бік
мовчання

коли ж
наше перше слово

не буде
прокляттям

коли від мене
нічого й ніде
не лишиться

десь і колись
чужа мати
назве власну дитину
моїм іменем

і в неї
буде розріз моїх очей
і колір мого волосся

і сміятиметься вона
як і я колись
кутиком вуст

і писатиме
наївні вірші
сподіваючись
на першу книжку

й кохатиме несамовито
ніби востаннє
до згуби

і з того кохання

народиться
моє безсмертя

якого
я так і не зміг
за життя
збагнути

Мої очі як дві руїни
мої очі мов пустка німа
крізь сльозу бачу дві України
що була і якої нема

я з країни де камінь плаче
де сльоза і залізо пече
де могили горбами неначе
для живих підставляють плече

я з країни що серце крає
і вистуджує в жилах кров
де є люди в яких не вмирає
і надія і віра й любов

з глибини віків дісталася у спадок
незаперечна істина оця
початок без продовжень не початок
а без початку не бува й кінця

ця оболонь немов фатальна риска
чумацький шлях обірвана струна
в моїх очах ще рипає колиска
а на повіки наплива труна

кожною буквою
кожним рядком
кожним віршем

віддаю себе
всім
до останку

аж допоки мене
не стане

яке лагідне
шемрання
морських хвиль

які ніжні
їх вогкі обійми

отака
напевне
і смерть

глибока й безмежна
з солоним
присмаком

Липень — 96

знов пражить сонце і без тіні
поблідло небо голубе
і легіт хвиль і підшепіт ріні
усе нагадує тебе

лазурні обшири нетлінні
це море ніжне як єдваб
й твої обійми білопінні
такі ж пекучі повні зваб

не нагусають оболонки
не тче мережив сивина
тож певно житиму допоки
я не зіп'ю любов до дна

секунди місяці роки
постійно й неодмінно
десятиліття і віки
скороминущо й тлінно

нам часу плинну круговерть
довіку не спинити
чим більше думаю про смерть
тим більше прагну жити

струшую
попіл снів

втискуюсь
у фотелю спогадів

живу передчуттям
снігу

однією миттю
вмерзаю
у кригу свічада

й все життя
несу на собі

відбиток
не зужитої смерті

в згарищі
жевріє попіл
надій

чи ж бути
новому багаттю

від повіу
крил метелика

друзі
яких так мало

посадіть
мені в головах
кущик терпкої калини

і в пекучий мороз
пом'яніть
калиновим соком
на пошерхлих губах

лиш не пораньте
зубами
кісточку серця

ПАХОЩІ
(диптих)

1.
самота

пахне димом
пригаслої
свічки

2.
щойно
спиляне дерево

пахне
смертю

порохном слів
встеляю

дорогу назад
у дитинство

а чим встелятиму
шлях
до безодні

перебираємо
мінливість овиду

і не маємо змоги
вловити

бодай один
не зужитий
колір

і розбите скло
стулює

відблиски сонця

як утримати
рештки дитячого крику

у лоні
матері

вилущити крики
з корінь
безголосих дерев
і передати
цей біль не вигойний

бандурі

вилуши
нове дерево

із сухого горіха

сплети
колиску для сина

з опалого листя

впади за порогом життя

запаливши
нове
сонце

повертається
з вірію
бабусина казка

довго кружляє
лелекою
над пощербленим колесом

й падає
чорним каменем
в босі ноги

ой яка тужлива
співається
колискова

як ІСІКАВА ТАКУБОКУ
написав
на узбережжі

замість ієрогліфу
ВЕЛИКИЙ
слово СМЕРТЬ

але море
поглинуло
той напис

отже
лишається
жити

ОЧИМА ТРАВИ

осінньою сльотою
забите горло
не можу
поворухнуть язиком

хробаки снують
поміж ребрами
перетравлюють плоть
на порохно

ноги босі
вперше за цілу вічність
лежать

упокорені
саваном тиші

крізь очі мої
проростають стебла трави

і я дивлюся
на оцей проминаючий світ
з-під землі

очима
трави